

Overgangstid, inden vi kommer over til Statens Beslaglæggelse af hele Jordværdien, og at det sikkert vil være en stor Overdrivelse at tro, at vi kommer ind i en Lyksalighedstilstand, fordi Jordværdien skal forrentes til Staten. Laaneforholdene vil nemlig under disse Tilstande blive meget vanskelige for de uformuende. Det vil blive langt vanskeligere at laane, naar der ikke er andet end Bygninger og Besætning at give som Pant, end det er, naar ogsaa Jorden kan gives i Pant. Det blev stærkt understreget af den ærede Ordfører, og det staar ogsaa, ser jeg, i Bemærkningerne til Lovforslaget om Ejendomsskyld, at det virkelig er Meningen, at den Jordvurdering, der er Tale om, skal bruges som Skattegrundlag. Ved den forrige Jordvurdering blev det udtrykkelig udtalt, at den ikke skulde bruges som Skattegrundlag. Den kom dog som Følge af Forholdenes Udvikling til at danne Grundlag for Paa-ligning, og den har vist sig at være et slet Grundlag. Jeg haaber, at det Udvalg, som har med den Sag at gøre, vil sørge for, at den nye Jordvurdering bliver langt bedre end den sidste, der blev foretaget. Det er fremdeles min Opfattelse, som jeg før har udtalt, at der vil udkræves et aarelangt Arbejde, dersom man skal have en nogenlunde rimelig og tilfredsstillende Jordvurdering.

Dette var nu en Sidebemærkning. Jeg nævnede dem, der findes paa den ene Side af den Streg, det radikale Partis Ordfører trak gennem Landbostanden. Paa den anden Side af Stregen findes altsaa hele den øvrige Del af Landbostanden. Det er alle dem, der ejer over 1 Td. Hartkorn, plus alle dem — og det er mange — af dem med under 1 Td. Hartkorn, der ikke har villet kysse Riset. Alle disse er efter Ordføreren Mening slette Mennesker, der ud fra uædle Motiver kun tænker paa at skrabe til sig paa den hæsligste Maade, som han udtrykte sig, uden nogen som helst Tanke paa de smaa i Samfundet og uden Villie til at hjælpe dem. Det er den Karakteristik, som Ordføreren for det radikale Parti giver af den Del af det danske Landbrug, som erhvervsmæssigt repræsenteres af de danske Landboforeninger og politisk af Partiet Venstre, men ogsaa til dels af det konservative Folkeparti og af det radikale Parti.

Hvad nu først Landboforeningerne angaar, er det uimodsigeligt, at de omfatter og repræsenterer i særlig Grad det Landbrug, der ernæringsmæssigt har baa-ret Landet og Folket gennem Krigstiden.

Jeg skal minde om, at straks ved Krigens Udbrud tilbød Landboforeningerne frivilligt at underkaste sig Fodringsforbud for Brødkorn og Udførselsforbud for alt Korn. Det var, som Forholdene laa, en uhyre Indskrænkning i Landbrugets Raadighed over sin Avl. I vort Lands Neutralitets Interesse erklærede vi, at vi under Krigen vilde føre vore Varer til de samme Lande som før Krigen og i samme Forhold, vel vidende, men uden Hensyn til, at det vilde bringe en betydelig mindre Indtægt, end der vilde fremkomme efter Krigstilbud. Fra de kyndigstes Side er man ganske paa det rene med, at denne Mindreindtægt for Landbruget ikke kan anslaaes til et lavere Beløb end omkring 400 Mill. Kr. Jeg spørger den ærede Ordfører og andre: hvilket andet Erhverv har gjort noget tilsvarende? Vi protesterede imod, at Byrden ved at give billige Fødevarer til alle alene skulde bæres af Landbruget, saaledes som det skete i de to første Aar. Vi hævdede, at det maatte være en Samfundsopgave. Alle Landbrugsprodukter er blevet prisregulerede under Krigen. Andre Erhverv, f. Eks. Storindustrien, har stadig kunnet faa Krigspriser, men *det* nyder den ærede Ordførers Bevaagenhed; derimod har han ikke rettet nogen Kritik. Jeg har ikke erfaret, at han har foretaget nogen Undersøgelse f. Eks. af den Industri, der findes i hans Valgkreds, den store Traadfabrik og Sømfabrik i Middelfart. Det kunde maaske være rimeligt at undersøge, om det nu virkelig er begrundet i Forholdene, at f. Eks. en Vare som Søm er steget med 1 000 pCt. Vi giver nu 8 Kr. for en Pakke Søm, der kostede 80 Øre før Krigen. Landbrugets Varer er brugte som Kompensation for Varer, som Industrien havde Brug for, og de Varer, som Industrien har fremstillet, er eksporterede ved Dispensationer i stor Stil. Landbruget har maattet betale Industrien Krigspriser for de Ting, som det skal bruge i sin Bedrift til Fremstilling af de prisregulerede Varer. Paa disse Produktionsmidler har der, som jeg nævnede før, ofte været en Prisstigning af indtil 1 000 pCt. Det gælder saadanne Ting som Skovle, Grebe, River, Søm, Hegnstraad og mangfoldigt lignende. Landbruget har holdt paa, at de Priser, der nødvendigt maatte fastsættes, da Landet blev afskaaret fra Tilførsler, skulde være saadanne, at Produktionen blev lønnende. Det har, som bekendt, knebet meget med at komme op til Pro-